

Проповядваната лъжа за десятъка на християните Разобличение чрез Библията

Религиозните лидери се боят, че ако хората не дават десятък, те няма да могат да оцелеят без такава финансова подкрепа. **Те са принудени да събират десятък и пожертвования, да търгуват, да имат производствени дейности и да предоставят платени услуги, за да оцелеят религиозните им организации и техните наемни работници.** Те служат мотивирани от страх или корист, като говорят на хората за благословение и проклятие, като засягат предимно чувствата им на вина и страх да не бъдат под проклятие, ако не дават десятък и пожертвование. Вината и страхът са мощни мотиватори. Но тези чувства сами по себе си са проклятие. И това не е благата вест! Павел ни казва какво се случва, когато смесим заветите:

„Всички, които се облягат на дела по закона, са под клетва, понеже е писано:“Проклет всеки, който не постоянства да изпълнява всичко, писано в книгата на закона.“ (Галатяни 3:10)

Ако нас, християните, ни учат за десятъка като законово изискване на Бог за получаване на финансово благословение, защо тогава не ни учат и за другите закони - да се дават пари без лихва и да се прощават всички дългове в юбилейната година?

Реалността е такава, че ако решим да спазваме един закон, тогава трябва да спазваме всичките. И ако не намираме сили да спазваме всички закони, тогава ставаме под проклятие!

Ако смесим заветите, тогава наистина сме под проклятие и най-голямото от тях е смесицата от закон и благодат и тогава:

„Няма да имате никаква полза от Христос.“ (Галатяни 5: 2)

Някои „учители“ отиват още по-далеч и учат, че десятъка е основа за благословение, а приношенията са пропорционални на размера на благословението в бъдеще. Това е отвратителна лъжа и манипулация, която няма основа нито в Новия, нито в Стария Завет. Да, Бог иска да Го „опитаме“ (Малахи 3:10), но в Новия завет всичко е в Христос! Той обещава да види нашите нужди и да „прибави необходимото“, ако „търсим първо Неговото царство и Неговата правда. (Матей 6:25-34) А Царството Божие на Земята се изгражда от хората, които Бог управлява и правдата ни се изгражда чрез правилните отношения с другите хора, чрез това, какво правим, за да им помогнем - чрез това, когато поставяме първо нуждите на другите над своите.

Нека разгледаме въпроса за десятъка в светлината на двата Завета в Библията.

Основната цел на десятъка, изложена в Стария Завет, е материалната подкрепа на Левиевото племе. Собствениците на земи, стопаните, стопанските ръководители от единадесетте израелски племена са давали една десета от приходите си на едно племе. Десятъка е бил даван на Левиевото племе заради духовната му грижа и организирането на празниците, за медицинското управление, за правните и образователните им системи. В тази система от взаимоотношения те са имали полза-много блага. Десятък от десятъка се е давал и от Левиевото племе в Аароновия дом според инструкциите в Числа 18:25-28. Левитите са давали десятък на Аарон и той вероятно е бил много богат! (Числа 18:28) Този десятък се е носел в стаите на съкровищницата. (Неемия 10:38) Той винаги е бил предназначен за свещениците и не се е ползвал за поддръжката на храма. Скинията, а по-късно и храмът, се построили и подържали чрез даренията и храмовите данъци. (Изход 30:11-16, 35:20-29, 36:2-7)

Имало е и десятък, който се е събирал на всеки три години за онези, които буквално преживявали чрез едnodневни доходи. **(Второзаконие 14:28,29)** Той е бил предназначен за хората, които не са били заможни собственици на земя и не са имали своя търговия, за да могат и те да участват в радостта на тези, за които са работели. Работниците с едnodневна заработка са зависели от нея, от малкото средства- работещи само за храна и най-основните нужди. Те са били принудени да събират остатъците от нивите и градините, за да преживяват.

(Левит 19:9,10, Второзаконие 24:19)

В дните на Стария завет първоначално е било определено свещеническият народ да бъде от първородните деца в семействата от Левиевото племе. **(Числа 3:45)** Тяхната задача, или функция, е била посредничеството между Бог и хората. **Свещеническият народ е бил специален и привилегирован слой на обществото, хранещ се с финансовия поток от десятъците.** Така че, можете да разберете защо на съвременните служители, които са привърженици на Старозаветния десятък им харесва да живеят в Стария завет. Това е обикновен материализъм, който движи хората, криещ се зад начина на живот на „помазаните“, които в своите проповеди манипулират съзнанието на онези, които са в Христос и искат да живеят според Новия завет.

„Всеки десятък от земята, било от посевите на земята или от плода на дърветата, е Господен, свят е на Господа.“

(Левит 27:30) Това е убедително твърдение! Но тази светиня на Господа е само за синовете Израилеви, които живеят според закона и това е ясно и точно посочено. Също така, Старият Завет казва в **Левит 3:16**, че **„всичката тлъстина принадлежи на Господа“**, а **стих 17** подчертава, че да не се яде тлъстината е „вечен закон“. **Защо тогава днешните законници така натрапчиво представят първото, но не и второто?** Този аспект е посочен от Павел:

„Защото и самите онези, които се обрязват, не пазят закона, но желаят да се обрязват вие, за да могат да се хвалят с вашия плътски живот.“ (Галатяни 6:13), или казано в перифразиран превод - всичките им приказки за закона са въздух.

Самите те не спазват закона и са изключително избирателни при избора на частите от закона, които решават да спазват.

Когато тълкуването на **Малахи 3** от Библията се използва към тези, които са в Христос, за да им се преподава за десятъка, съзнанието им често се манипулира от контекста. Това е последната книга от Стария Завет и е адресирана до юдейския народ, намиращ се под закон. Така че, къде са заветите, които изискват съботата, празненства, жертвоприношения, специални дрехи и церемониално облекло, избирателност в храната и други. И така, защо днес наблягат на **Малахия 3**, а не споменават **Исая 58** - даренията за бедните? Религиозните проповедници обещава на хората 100% благословения и казват, че църквата ще се движи в пробуждането, ако всички са „усърдни“ в десятъка. Изглежда, че Исая 58 обещава повече от Малахия 3, а принципите, посочени там са ясно потвърдени от Исус в **Матей 25**. Бог наистина обещава да отвори небесните прозорци и да излее благословения. Лъжата и съблазняването е, че може да се купи освобождение от чистилището и билет за Рая. Спомнете си как започна реформацията на Мартин Лутер - заради продажбите на индулгенции - „опрощение на греховете и спасение“ чрез Католическата църква. **Лъжата в нашите дни е, че даването на десятък ще освободи Рая на Земята за нас. Но само Исус е вратата към Небето, Той винаги е бил, е и ще бъде. Парите не могат да купят вход за Небето или благословения. Ние вече сме „благословени в Христа с всяко духовно благословение в Небесни места“.** (**Ефесяни 1:3**) Има и такива, които казват, че знаят за това, но страха им казва да отделят десятъка "за всеки случай".

И отново да кажем, че в старозаветните времена Господ е дал десятъка заради левитите, заради тяхното служение, което извършвайки го, те са носели и греховете на хората:

„А на синовете Левиеви, ето, Аз давам в наследство всичките десятъци в Израил, за службата, която изпълняват в шатъра за срещане...Но левитите да извършват службата в шатъра за срещане и те да носят тяхната вина, вечен закон ще бъде през всичките ви поколения да нямат те наследство между израиляните.

Защото десетъците, които израиляните принасят за възвишаем принос на Господа, давам в наследство на левитите, затова рекох за тях: Те да нямат наследство между израиляните.“ (Числа 18:21, 23, 24)

Виждаме, че десетъкът е принадлежал на левитите, защото самият Господ им го е заповядал вместо земно наследство. **Може ли днес в новозаветните времена, някой пастор или какъвто и да е друг църковен служител, да понесе греховете на хората? На какво основание събират днес десетък за тях, той принадлежи ли им да получават заплата от него? Защо са нужни пастири, които не живеят според Новия Завет?**

Историята свидетелства, че даването на десетък е наложено през осми век от духовенството - йерархията на религиозните организации. След разпадането на Римската империя, когато държавата преставя да подкрепя свещениците, те се насочват към практиката на старозаветното духовенство. Друг избор за съществуване не са имали. Павел не говори за десетък, защото той разделя вярващите. Той не е събирал десетък за себе си, но е виждал себе си като съработник на Бога, за радост на онези, на които е служил. (Филипийци 4: 10-20) Павел е посочвал своя начин на живот на самообезпечаване, самостоятелно заработване за нуждите, като пример за всеки, който е искал да служи на Господа и да Го следва. **(Д.А.20:33-35)**

Той е казвал, че е „по-блажено човек да дава, отколкото да получава“. **Учението му е посветено на събирането на дарения за бедните, като целта на даренията е да се постигне равенство между светиите, когато излишъкът на единия помага за недостатъка на другия, и когато вярата на бедните дава отговор на молитвите им чрез тези, които даряват.** Павел събира дарения за нуждаещите се в Ерусалим, за онези, които са гладували. **Парите, които „се слагали в краката на апостолите“ не са се харчели за финансирането на живота им, а са се разпределяли „на всеки според нуждите му“.** **В евангелията от Матей и Лука,** Исус упреква фарисеите, че дават десетък от зеленчуковите си градини с джоджен, копър и кимион, като при това пренебрегват най-важните неща в закона-правосъдието, милостта и верността.

Някои казват, че в тези пасажи, Исус е благословил десятъка. Но Той коментира живота на фарисеите и се обръща към тях конкретно - това е адресирано до хората, живеещи все още под Стария Завет. Вместо да каже, че всички ние трябва да се подчиняваме на закона за десятъка, Исус казва:

„Ако вашата правда не надмине правдата на книжниците и фарисеите, никак няма да влезете в Небесното царство.“ (Матей 5:20)

С усърдието в десятъка, ние не спечелваме много в Божието царство. В **Лука 18:10-14** (притчата за фарисея и бирника) според Исус, дори с десятъците си и други законнически дела на праведност, фарисеите няма да бъдат оправдани. Освен това, в **Евреи 7:5–9**, има обяснение защо свещеничеството на Мелхиседек превъзхожда свещеничеството на Аарон, тъй като Аарон е дал десятък на Мелхиседек. Но Христос е „свещеник довека според чина Мелхиседеков“, следователно, Неговия чин превъзхожда и премахва свещеничеството на Аарон.

Тогава, на кого трябва да се подчиняваме ние, християните, и кого да следваме?

Всъщност, в Стария Завет не са се събирали десятъци от „наемници“. Десятъка се е събирал само от заможните собственици със своя търговия (бизнес), от управителите й.

За да не подкопаят силата и авторитета на днешните първосвещеници на Земята и техните религии, повечето религиозни системи се държат за фалшивото учение за десятъка, за сметка на бедните и бедността. Съвременните лъжеучители и „апостоли“ проповядващи „благата вест“ за благословенията относно десятъка и визиращи даренията за свещениците от Стария завет, говорят че тези, които им дават финанси, ще си върнат същите благословения-те не са нищо друго, освен старозаветни свещеници. Това е лъжа, създадена да манипулира съзнанието на хората, за да се получават пари от тях. Ако тези служители имат такива възможности, тъй като те твърдят, че това ще се възвърне, тогава защо не раздадат парите си на присъстващите в очакване на своето стократно възвръщане?

Съвременните религиозни организации, наричащи себе си църква, са финансово-икономически структури, в които десятъците се харчат за заплатите на църковната йерархия, за работниците на заплати, за сгради и мероприятия. Но тъй като църквите са по-фиксираны върху себе си, включително за геополитически „задачи“, помощта за бедните често се осъществява от църковни служения. Да се казва на работниците на труда да дават десятък не е същото като да се каже на заможните собственици на бизнес. Днес сме свидетели как в църквите се взимат парите на хората. Повечето хора са работници с малка едномесечна заплата, стигаща само за текущите нужди, и които вече плащат данъци на държавата. Бог не обича потисничеството на преживяващите за сметка на заработени доходи или на социалните помощи (пенсии), които едва стигат за живот. За бедните това не е блага вест! В действителност, бедните са по-щедри в подпомагането на другите, отколкото заможните хора.

Нека си припомним притчата в Новия завет за добрия самарянин и как той е действал със слабия, бит и ограбен човек, в сравнение с това, което свещеникът и левитът направили.

Редом с Исус и учениците Му е имало и състоятелни хора, жени, „които им услужвали с имота си.“ **(Лука 8:1-3)** Затова и **Павел като Исус е говорел за даренията и парите като цяло, а не като за десятък, защото е имал разбирането, че законът за десятъка като строг процент, е изпълнен и отменен както останалата част от закона, в Христос.**

В Новия завет не съществува законнически подход към пожертвованията, а само индивидуални наставления. Затова човек трябва да слуша какво Исус проповядва на членовете на тялото Си и да знае, че Той има лично водителство за всеки поотделно. Нека се стремим да помагаме на нуждаещите се. Нека не смесваме завета на закона и закона на благодатта. Нека слушаме Исус като Негови свещеници и всеки поотделно да прави това, за което Той го призовава.

Ключовете и тайните за щедростта и пожертвованията не са в системата от проклетия, страхове, в сеещите финанси с очаквания за жънене, а в любещите Бога, които имат връзка с Него в сърцата си.

В Новия завет няма разделение на духовници и енориаши. Реалностите на Новия Завет са такива, че духовенството вече не съществува - йерархичната група от хора със свято достойнство, защото това би преместило Исус от Неговото място. Трудно е да си представим себе си или друг човек в тялото на Христос, който да седи на Божия трон пред Неговия народ.

В първите векове от съществуването на църквата, вярващите се събирали на вечеря на любовта с трапеза, храна, която си сервирали един на друг, а не на символична вечеря, която е сервирана от някой специален и с чин, в специални дрехи и изговарящ специални думи, изпълнявайки ритуали. Не е имало платени служители. Всички еднакво са работели през целия ден, а свещеничеството на всички вярващи не е било теория, а практика. „Новородените младенци“, новоповярвалите, като живи камъни се съграждали в духовен дом, за да бъдат свято свещенство и да принасят духовни жертви чрез Христа, благоприятни на Бога. (1Петър 2:1-5) Те се подчинявали на заповедите на Новия завет относно отношенията помежду си и си служили един на друг с любов. Ето защо, Павел казва, че в Христос вече няма разлики в пол, националност или статус.

(Галатяни 3:28) Също така:

„Защото не господаруваме над вярата ви, но сме помощници на радостта ви, понеже вие стоите твърди във вярата.“ (2Коринтяни 1:24)

Никъде и никога Павел не е искал да застане между хората и Бога! **Заблуждение е, че йерархичният лидер в служението е „духовно покритие“ за „стоящите под неговата власт“ други членове на Тялото Христово.** В Новия Завет няма учение или пример за този начин, към който съвременните пастори се придържат, когато един човек е „всичко в една бутилка“ (администрира и решава текущи въпроси, проповядва и назидава, води в молитва и провежда служби, докато „енориашите“ наблюдават).

Те се опитват да правят това, което Бог не е искал от тях и затова днес има толкова разочаровани в служението.

Нека помним, че един ден Бог ще ни иска сметка за всичко. Нека търсим Духа сред написаното в Библията, защото само Той оживотворява. Амин.

Превод:
Светлина за теб

